

Skel mellem forskellige Jagtomraader, saaledes at et Jagtterræn vil kunne blive delt i to eller flere Omraader, men man har dog hidtil set, at de jagtberettigede har været i Stand til udenom hele deres store Jagtomraade — jeg kender det f. Eks. selv saaledes nede fra Bregentved Gods — at trække et beskyttende Net; naturligvis er herunder ogsaa indbefattet de smaa Huse og Gaarde, der er fæstet, lejet eller forpagtet ud. De paagældende har altsaa godt kunnet udvikle og udnytte deres Fauna uden Skade for andre.

Hovedprincippet for os er altsaa at faa forenet Brugs- og Jagtretten for alle de Landbrugere, som ikke faar denne Ret, før de bliver Ejere af Bruget. Det vil maaske ogsaa give noget større Frihed for vedkommende Brugere, en Del af dem vil lettere kunne faa Bruget at købe, andre vil maaske faa Afgiftsforholdene og Betingelserne saaledes ordnet, at de ikke er saa stærkt truet som nu. Nu er Forholdet det, at hvis en Mand har en Hund eller en Kat, som gaar løs, saa bliver enten Manden forfulgt, eller ogsaa bliver Dyret skudt; man kan ikke holde Husdyr i Fred for disse Jægere, paa hvis Jagtomraade man bor.

Man har i Lovforslaget indført en Bestemmelse, som jeg ikke er saa særlig glad ved — det er en Overlevering fra den gældende Lov —, den Bestemmelse nemlig, at man kan nedskyde omstrejfende Katte, dog ikke nærmere end 75 m fra anden Mands Hus. Man har sagt, at det var ikke en veldresseret Kat, der gik saa langt bort, men det har ikke noget med Virkeligheden at gøre. Jeg saa hellere, at man gav Folk Lov til at udrydde noget af Vildtet, end at man tillod andre Mennesker at skyde deres Hunde og Katte, som holder Rotter og Mus borte. Alle, som kender de Forhold, vil have set, hvorledes disse Smaahjem bliver plyndret af Mus og Rotter, fordi deres Hunde og Katte bliver skudt. Man siger, at det passer ikke, det er kun, naar Kattene og Hundene vagabonderer, men jeg tror slet ikke paa disse vagabonderende Katte og Hunde, som man taler saa meget om. Det er imidlertid kun et lille Spørgsmaal, som det ikke vil blive vanskeligt at enes om.

Det var det væsentligste, jeg havde at sige om Jagtrettens Forening med Brugsretten. Vi har ikke noget mod dem, som ønsker selv at opdrætte en Fauna, en Dyrebestand af en eller anden Art, det maa de for os saa meget de vil, og vælge hvilken Art af Dyr de vil, men vedkommende maa selv afholde Omkostningerne derved.

Man kan i Virkeligheden sige, at den nuværende Ejendomsret paa dette Omraade staar fuldstændig paa Hovedet. Nu er det saaledes, at den, der opdrætter Vildtet, ikke skal have Lov til at tage det, tværtimod, den ene giver det Æde og Drikke, og den anden kommer og tager det. Det er en Slags Ejendomsret, som, selv om den er juridisk beskyttet, dog er fuldstændig moralsk forkastelig. Det er et af de store Jorddrotters sidste og i allerhøjeste Grad uretfærdige Privilegier, der forsvinder, hvis dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov. Derfor hilser vi Lovforslaget med Glæde og haaber, at vi skal kunne faa det gennemført ved Samarbejde paa forskellige Omraader. Der kan være Ændringer, man ønsker, som vi ikke har noget imod. Men paa andre Omraader, navnlig paa det, jeg har omtalt, kan der ikke ændres, thi saa bliver Lovforslaget uden Betydning. Det er et Hovedprincip i Lovforslaget, at man derved skal komme den forurettede Del af Befolkningen til Hjælp.

I den sidst vedtagne Jagtlov blev der indsat en Bestemmelse om, at Jagt kun maatte finde Sted i en Afstand af 50 Meter fra Kysten. Det har man ikke kendt tidligere, at man har villet tillægge enkelte Dele af Befolkningen Ejendomsret paa hele Samfundets Bekostning og derved samtidig gøre en hel Del af Fiskerne erhvervsløse paa visse Tider af Aaret. Bestemmelsen om 50 Meters Afstand kan kun være til Gavn for Kystejerne. Saa er der visse Betingelser for, hvorledes man har Lov at jage, dels fra Land og dels fra Vand. Jeg mener, at man bør føre Bestemmelsen tilbage til dens oprindelige Skikkelse, og at man skal lade Folk have Lov til ligesom tidligere at vade paa Forstranden saa vel med Hund som med Gevær. Det staar ganske vist ikke i Lovforslaget, men det maa vi have med. Bestemmelsen om 50 Meters Grænsen har vakt stor Modstand, og derfor maatte den ændres.

Saa kommer jeg til et tredje Punkt i Jagtloven, som mærkværdigt nok har vakt den største Harme, nemlig Jagttegnene. Det kan naturligvis være krænkende nok for en Mand, at han ikke maa skyde paa det Stykke Jord, han maaske har ejet i 50 Aar, uden at løse et Kort til to Kroner. Men det kan dog ikke ramme ham saa haardt økonomisk. Jeg har aldrig forstaaet denne Modstand herimod paa anden Maade end, at man føler sig angrebet i sin Ejendomsret, sin Ret til at gaa, hvor man vil. Men netop derfor er det mig ogsaa ubegribeligt, at man ikke kan se saaledes paa For-